

РЕШЕНИЕ

№ 5418

гр. София, 17.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3987** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), депозирана от процесуалния представител – юристконсулт А. срещу Решение от 27.01.2023 г., постановено по НАХД № 9859/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав. С Решението е отменен Електронен фиш Серия К, № 3782942, издаден от СДВР, с който на А. Ж. И., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание Глоба в размер на 50 (петдесет) лева, за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на постановения съдебен акт. Сочи се, че в нарушение на принципа по чл. 13 от НПК, решаващият съд, без да събере необходимите и относими доказателства за изясняване на релевантните факти, игнорирайки събраните от административно-наказващия орган, е приложил неправилно закона като е приел, че издаденият Електронен фиш страда от съществени пропуски, водещи до неговата незаконосъобразност. Прави се искане за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на издадения Електронен фиш. Изложени са подробни аргументи в подкрепа на становището, че

административното нарушение и неговият автор – санкционираното лице са установени по несъмнен начин, в съответствие с доказателствения стандарт по чл. 303 от НПК. Акцент се поставя и върху липсата на процесуална активност от санкционираното лице да ангажира доказателства, оборващи законната презумпция по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за въззивното и касационното производство.

В представените допълнително писмени бележки от пълномощника на касатора се поддържат направените искания в касационната жалба – за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на Електронния фиш, и присъждане на направените разноски във въззивното и касационното производство.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция касаторът и ответникът по касационната жалба не взеха участие и не бяха представлявани.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е основателна, а атакуваното с нея решение като незаконосъобразно следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което да се потвърди издаденият Електронен фиш.

Административен съд – София-град, X. касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата, депозирана от процесуалния представител на ответника е процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, лице, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт. Към делото не е приложено надлежно връчено съобщение за изготвяне на решението, поради което депозираната касационна жалба следва да бъде приета за подадена в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Въззивното производство е протекло без участието на санкционираното лице, поради неустановяването му на адреса, на който е адресно регистрирано. Съдът е приложил разпоредбата на чл. 61, ал. 4 от ЗАНН и е приел, че не е необходимо събиране на други доказателства освен приложените документи към административната преписка. Въз основа на същите е прието за установено от фактическа страна:

На 06.07.2020 г. в 20,28 ч. с автоматизирано техническо средство (А.) модел ARN CAM S1, при ограничение с пътен знак В26 – максимално разрешена скорост - 70 км/ч. за населено място е засечена скорост на движение – 89 км/ч на управлявания от санкционираното лице А. Ж. И. лек автомобил марка „Пежо“, модел „208“, рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по [улица]в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица].

Констатираното превишение на скоростта с 19 км/ч. е установено от одобрена мобилна система за контрол на скоростта на моторни превозни средства, видно от Удостоверението, издадено от БИМ и приложените към него документи. Техническото средство е преминало техническа проверка на 01.10.2019 г. Въз основа на данните, отразени в регистъра на КАТ за собственика на заснетото превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] е установено, че това е санкционираният А. Ж. И..

За да отмени обжалваното НП, въззивният съд е приел, че в издадения електронен фиш липсва описание на нарушението – конкретното изпълнително деяние и

обективните му признаци, за което е ангажирана административно – наказателната отговорност на собственика на заснетото превозно средство, движещо се със съответно установената от А. скорост. Наред с това, съдът е приел, че е налице смесване на различни състави на административни нарушения – визирани в разпоредбите на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП. Направен е извод, че констатираните пропуски не позволяват на санкционираното лице да узнае за какво нарушение е санкционирано и ограничават съществено правото му на защита в административно наказателното производство.

При извършената проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият касационен състав счете обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно.

Въпреки, че е ограничил усилията си при събиране на доказателства за изясняване на релевантните фактически обстоятелства, включени в предмета на доказване само до приобщаване на приложените документи към административната преписка, касационната инстанция не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на страните и в този аспект да са основание за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Спазването на формалните изисквания на чл. 189 от ЗДвП е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита от санкционираното лице и обезпечава осъществяването на съдебния контрол при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение. Въпреки това, незаконосъобразно в мотивите на решението е прието, че в конкретния казус издаденият електронен фиш не отговаря на изискванията на ЗАНН относно описанието на съставомерните елементи на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на санкционираното лице. Коректно в ЕФ е отразено, че „е извършено нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство № 11743с7“. Посочени са не само разрешената скорост в пътния участък и скоростта на движение на управляваното от санкционираното лице превозно средство, но стойността на превишението - превишената стойност на скоростта, след като е отчетено и предвиденото нормативно отклонение при измервания с този вид техническо средство.

Спазени са изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за форма и съдържание на издадения Електронен фиш. От представените доказателства в административната преписка се установява по несъмнен начин, че използваното техническо средство, с което е констатирано административното нарушение е било изправно към инкриминирания момент и е надлежно регистрирано в БИМ. При определяне на превишението на скоростта на движение на управлявания от санкционираното лице автомобил е отчетено допустимото техническо отклонение при измерването.

Не са допуснати нарушения на процесуалните правила, ограничили правото на защита на санкционираното лице. В съответствие с доказателствения стандарт на чл. 303, ал. 2 от НПК след като е констатирано по предвидения в ЗДвП ред конкретното административно нарушение, е установено и лицето, което следва да носи административно-наказателната отговорност. Санкционираното лице – собственик на заснетото превозно средство - А. И. не се е възползвал от правото, предвидено в чл. 189, ал. 5, предл. второ от ЗДвП, да посочи данни за друго лице, отговарящо на изискванията на § 1, т. 25, предл. първо от ДР на ЗДвП за „водач“ на автомобила в

процесния период – 06.07.2020 г., около 20,28 ч.

Изготвеният бланков протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за използване на конкретното автоматизирано техническо средство, с което е засечена скоростта на движение на МПС, съдържа изискуемите реквизити за точното място, на което е било разположено А. в периода, отчетен като работен режим от 20,00 ч. – 22,00 ч. на 06.07.2020 г. – на 200 м. от пътния знак за ограничение на скоростта; посоката - насочен към приближаващите МПС; режима на измерване - стационарен. Приложена е снимка на мястото, на което е било поставено А., която позволява да се установят и координатите на служебния автомобил, с който се е придвижвал обслужващият екип служители на СДВР. Категорично установено е и местоположението на ограничаващите скоростта пътни знаци.

Несподелими са и аргументите на съда, че в електронния фиш липсва ясно описание на вмененото във вина на санкционираното лице административно нарушение по чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП. Категорично е посочено, че се касае за ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26 – правило, регламентирано с хипотезата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Цитирането и на разпоредбата на ал. 1 на чл. 21 от ЗДвП не води до смесване на състави на различни административни нарушения, доколкото цели да внесе яснота, че в конкретния казус въведената забрана за превишаване на скоростта е именно установената с пътния знак В 26.

Приложената от административно наказващия орган санкционна норма на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е в пълно съответствие с релевантните фактически обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение, обществената опасност на което не предпоставя прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид изложеното, касационната инстанция счита, че въззивното решение следва да бъде отменено, а Електронният фиш, предмет на съдебен контрол - потвърден.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, на процесуалния представител на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационното и въззивното производство, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - в размер на 160 лева заплащането, на което следва да се възложи в тежест на санкционираното лице.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 27.01.2023 г., постановено по НАХД № 9859/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав.

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 3782942 от 06.07.2020 г., издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на А. Ж. И. е наложено административно наказание Глоба в размер на 50 (петдесет) лева за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА А. Ж. И., ЕГН [ЕГН] да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 (сто и шестдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство във въззивното и касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.